

فناوری و نوآوری بهترین راهکار خروج از رکود

رکود بی‌سابقه‌ای هم اکنون صنایع کشور از جمله صنایع نساجی و پوشاک کشور را فراگرفته است. اگرچه بسیاری از واحدهای تولیدی در صنایع مختلف با ظرفیت‌های حداقلی مشغول به فعالیت می‌باشند اما این مورد در خصوص صنایع نساجی و پوشاک که از واردات بی‌قانون و هم‌چنین قاچاق گسترده نیز رنج می‌برد، مسائل این بخش صنعتی را پیچیده‌تر نموده است. اگرچه هیچ آمار مشخص و متقنی در خصوص سهم مصرف بازار داخلی از تولیدات منسوجات و پوشاک وجود ندارد اما مثلاً در مقوله پوشاک، برآیند مشاهدات فعالان این حوزه، رقم ۵۰ درصد را نشان می‌دهد. یعنی در یک نگاه خوش‌بینانه نصف نیاز و مصرف پوشاک ایران را تولیدکنندگان داخلی پوشش می‌دهند و الباقی را فعالین حوزه قاچاق! تأمین می‌کنند. البته این رقم برای روزگاریست که تولیدکنندگان در شرایط مناسب به سر برده و فروش تضمینی در بازار داشتند اما با تغییر شرایط و رکود حاکم بر کلیت صنعت و البته کاهش شدید قدرت خرید مردم، این ارقام دچار تغییراتی شده‌اند. نکته مهمی که می‌توان به این موارد اضافه کرد این است که مسلماً حتی با رکود بازار، نیاز مردم به منسوجات و پوشاک از بین نمی‌رود و با تغییراتی که در نحوه خرید مردم ایجاد شده و ایشان به دنبال نام و اعتبار برای خریدهای حداقلی خود نیز می‌باشند، تلاش سازمان یافته رقبای خارجی به خصوص کشورهای همسایه در تسخیر بازار ایران از طریق افتتاح فروشگاه‌های بزرگ و عرضه گسترده محصولات با نام‌های مطرح منطقه‌ای و بین‌المللی، بسیار مشهود است و البته دولت نیز به دلایلی از این اتفاق خیلی نگران و ناراحت نیست. دقیقاً همین موضوع موجب می‌شود آن بخشی از کیک را که تولیدکنندگان داخلی به جهت رکود بازار و کمبود نقدینگی و در نتیجه کاهش تولیدات از دست داده‌اند، توسط رقبای منطقه‌ای و بین‌المللی تسخیر شود بدون اینکه آب از آب تکان بخورد. نتیجه این چرخه، ضعیف شدن بیشتر تولیدکنندگان داخلی و افزایش سهم بازار محصولات خارجی است که برای دهک‌های متوسط و بالاتر از سوی فروشگاه‌های تحت نام‌های مطرح خارجی و برای دهک‌های پایین جامعه از طریق اجناس ارزان و قاچاق تأمین می‌گردد. هیچ حوزه‌ای از صنعت نساجی از این موقعیت مصونیت ندارد. در پوشاک، پارچه و صنایع وابسته که تاحدی وضع تشریح شد. در حوزه منسوجات خانگی و فرش نیز همین موضوعات با اندکی تغییر در حال وقوع است و در سایر منسوجات فنی نیز که اساساً حرف زیادی برای گفتن وجود ندارد. همانطور که ذکر شد، این وضعیت برای دولتمردان علی‌السویه است و برای ایشان خیلی تفاوتی ندارد که منسوجات و پوشاک مورد نیاز مردم از طریق تولیدات داخلی تأمین شود یا محصولات خارجی. اساساً دولت در این بخش با روشنفکری حاصل از پیوستن ایران به سازمان تجارت جهانی و اصل رقابت بحث می‌کند و تولیدکنندگان داخلی را به ضعف در میزان، کیفیت و تنوع در تولید متهم

آنچه که مشهود است این است که دولتمردان نه تنها برنامه‌ای برای این حوزه از صنایع کشور نداشته و ندارند، بلکه این شاخه صنعتی هیچ جذابیت و اولویتی برای ایشان ندارد. اندک تلاشی‌هایی هم که در قالب افتتاح شهر پوشاک و ... می‌شود احتمالاً مسائل دیگری را دنبال می‌کند که فعلاً مشهود نیست و فقط خداست که از آشکار و پنهان هر چیز خبر دارد!! و اما تولیدکنندگان و صاحبان صنایع که هر روز تحولات بازار را از نزدیک دنبال می‌کنند قطعاً تاکنون به این نتیجه باید رسیده باشند که علاوه بر رصد بازار و آینده نگری، نیاز مبرمی به علمی نمودن سیستم تولید و فروش خود دارند و در این میان نقش متخصصین غیر قابل انکار است. به نظر می‌رسد که دوران امتیازگیری، رانت خواری و توقع سودهای آنچنانی از طریق لابی‌گری تمام شده و حرف اول را در بازار نوآوری و فناوری می‌زند؛ تنها کسانی در بازار خواهند ماند که خود را با دانش مسلح نموده‌اند.